

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. október 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék 2011. november 28-29. és 2012. május 24. napján megtartott tárgyalás alapján is meghozott és 2012. június 7. napján kihirdetett 9.B.65/2012/9. számú ítéletét**
m e g v á l t o z t a t j a az alábbiak szerint :

A IV. r. vádlott vonatkozásában a felfüggesztés próbaidejét 3 (három) évre **enyhíti**.

A IV. r. vádlottat 200.000,- (kettőszázezer) forint, a VI. r. vádlottat 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre is ítéli.

A IV. és VI. r. vádlottakkal szemben a pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 10.000,- (tízezer) forintonként kell 1 (egy) nap szabadságvesztésre átváltoztatni.

A VI. r. vádlott a megítélt kártérítés után **900.000,- (kilencszázezer) forint illetéket köteles megfizetni**, melyből az **I., II., III., IV. r. vádlottakat egyetemlegesen 238.100,- (kettőszázharmincnyolcezer-egyszáz) forint terheli.**

Az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből **a II. r. vádlott 77.250,- (hetvenhétezer-kettőszázötven) forintot, a IV. r. vádlott 7.500,- (hétezer-ötszáz) forintot, a VI. r. vádlott 33.125,- (harmincháromezer-egyszázhuszonöt) forintot,** míg az **I., II., III., IV., VI. r. vádlottak egyetemlegesen 48.006,- (negyvennyolcezer-hat) forintot kötelesek megfizetni.**

Megállapítja, hogy **az V. r. vádlott** 2009. november 10. napjától volt őrizetben.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja**.

Kötelezi **a II. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.000,- (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat társtettesként elkövetett lopás büntette miatt 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönre, és 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre,

A II. rendű vádlottat társtettesként elkövetett lopás büntette miatt 1 év 6 hónap, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönre és 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre,

A III. rendű vádlottat társtettesként elkövetett lopás büntette miatt 1 év 2 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönre és 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre,

A IV. rendű vádlottat társtettesként elkövetett orgazdaság büntette miatt 1 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönre,

A VI. rendű vádlottat társtettesként elkövetett orgazdaság büntette miatt 1 év 5 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az I. rendű vádlott vonatkozásában 1.000.000,- forintra vagyonek Kobzást rendelt el.

Rendelkezett I., II., IV. és VI. rendű vádlottak esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. Kötelezte I., II., III., IV. és VI. rendű vádlottakat a magánfél neve magánfélnek 39.677.758,- forint és annak járulékai, mint kártérítés; valamint I., II., III. és IV. rendű vádlottakat egyetemlegesen 238.068,- forint, míg VI. rendű vádlottat 2.142.612,- forint illeték állam részére történő megfizetésére. A felmerült bűnügyi költségből II. rendű vádlottat 84.750,- forint, VI. rendű vádlottat 81.131,- forint megfizetésére kötelezte.

Bf.I.379/2012/9.

Az V. rendű vádlottat az ellene társtettesként elkövetett orgazdaság büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

Az ügyész valamennyi vádlott terhére, I., II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, VI. rendű vádlott esetében hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, míg V. rendű vádlott esetében bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. Az első fokon eljáró ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában a IV. rendű vádlottal szemben is végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabására, míg az V. rendű vádlott esetében már az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

Fellebbezett a VI. rendű vádlott és védője felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az V. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet megalapozatlan, így annak hatályon kívül helyezését és új eljárásra utasítását indítványozta, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet ügyészi fellebbezés szerinti megváltoztatását indítványozta.

Az ítélőtábla a VI. rendű vádlott és védő fellebbezését alaptalannak, míg az ügyészi fellebbezést a IV. és VI. rendű vádlottakra vonatkozó részében az alábbiak szerint ítélte alaposnak:

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiánytalanul folytatta le.

Ami az V. rendű vádlottat érintő felderítetlenségből eredő megalapozatlanságot illeti, a másodfokú bíróság a bizonyítás hiányos lefolytatására irányuló ügyészi fellebbezést nem osztotta.

A vád bizonyítása a vádlót terheli, a vád megalapozása a vádló és nem a bíróság feladata. Ez a vádlói és bírósági feladatok elhatárolásából következik. A kommentár a gyakorlat számára (HVG Orac Kiadó) 14. pótlás 305-306/1. oldal, illetve a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. BK véleménye e körben részletes iránymutatást ad. E szerint, ha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására. Ez első látásra ugyan ellentmond az igazság felderítése és megállapítása követelményének, ugyanakkor a bíróság nem jogosult a vád funkciójának gyakorlására. A felülbírálat során megalapozatlansági okként nem értékelhető, ha az elsőfokú bíróság nem szerzett be a vádat alátámasztó olyan bizonyítási eszközt, amelynek beszerzésére az ügyész saját maga nem tett indítványt.

Az iratokból megállapíthatóan az ügyész - ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott ítéletének 15. oldalán - nem indítványozta további tanúk, így például az I. rendű vádlott által említett zárkatárs meghallgatását.

A Be. 75. § (1) bekezdésének a Be. novella szerinti kiegészítése azt jelenti, hogy a terhelő bizonyítékok beszerzésére a vádló indítványának hiányában a bíróság nem köteles, erre nem is kötelezhető és tőle ez számon nem kérhető (1/2007. BK vélemény II.1/D, valamint III.2/B.). Erre tekintettel az V. rendű vádlott vonatkozásában felderítetlenségre alapított megalapozatlanságra nem lehet hivatkozni.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az általa hozott ítéletet a IV. rendű vádlott esetében jogerősítette annak ellenére, hogy az ügyész minden vádlott terhére fellebbezést jelentett be, noha azt külön a IV. rendű vádlottra nem indokolta. Ezt észelve a másodfokú bíróság felhívására az elsőfokú bíróság, az ügyészi fellebbezés indokolásában foglaltakra figyelemmel, a IV. rendű vádlott esetében a jogerősítő záradékot hatályon kívül helyezte. A jogerősítéstől függetlenül a IV. rendű vádlott védekezését, valamint az azzal kapcsolatosan figyelembe vett összes bizonyítékot az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen indokolta.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a tanú neve vallomását rögzítő rendőri feljegyzést a bizonyítás anyagává tette.

A Be. 168. § (1) bekezdése alapján a nyomozó hatóság tagja az általa végzett nyomozás cselekményről jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet, de a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető. Mindezekre figyelemmel a fentiekben megjelölt jelentés törvénysértően készült, így az bizonyítékként nem értékelhető, azt a másodfokú bíróság mindezekre figyelemmel a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Ez azonban az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállását nem tette megalapozatlanná, az csupán kisebb helyesbítésekre szorul, részben erre, részben az iratok tartalmára figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján:

Bf.I.379/2012/9.

A másodfokú bíróság helyesbíti a tényállást, mely szerint az V. rendű vádlott előéletét tekintve nem büntetett, hanem büntetlen, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítéletben feltüntetett elítélésére a jelen cselekmény időpontja után került sor.

Mellőzte a tényállásból, hogy az I. rendű vádlott burkolt fenyegetés hatására határozta el, hogy ellopja a mezőgazdasági vontatót, hiszen valakinek az unszolása még nem

tekinthető büntetőjogilag fenyegetésnek, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság sem értékelte annak.

Mellőzi a tényállásból továbbá, hogy az I. rendű vádlottnak átadott 1.000.000,- forint előleget a VI. rendű vádlott küldte.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan és megalapozott, azt az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján állapította meg, így azt a másodfokú eljárásban sikerrel támadni nem lehet. Ezért a VI. rendű vádlott és védőjének az eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a IV. rendű vádlott vallomását elfogadva, mely ténybelileg beismerő vallomás volt - csupán az aktuális tudattartalmát tagadta a IV. rendű vádlott - azt állapította meg, hogy a VI. rendű vádlott kereste meg a IV. rendű vádlottat, hogy lenne egy mezőgazdasági vontató, áron alul eladó. A 42.000.000,- forint értékű traktort 7.000.000,- forintért árulták. A VI. rendű vádlott megbízta a IV. rendű vádlottat, hogy próbáljon arra vevőt szerezni, mert ha sikerül azt értékesíteni, akkor meg tudja adni IV. rendű vádlott felé fennálló tartozását.

Ezt követően közölte a IV. rendű vádlottal, hogy nézze meg, hogy a mezőgazdasági vontató „rendben van-e”. Megadta annak feltalálási helyét, ahol annak meglétéről a IV. rendű vádlott meggyőződött és a VI. rendű vádlott kérésének megfelelően a VI. rendű vádlott által adott telefonon a vele megbeszélte „oké” üzenetet a telefonban elmentett telefonszámokra elküldte.

Mindezeknek a tényállás alapjául történt elfogadása után kell megállapítani a IV. rendű, illetőleg a VI. rendű vádlottak elkövetéskori tudattartalmát, hiszen erre vonatkozóan mindketten úgy vallottak, hogy nem tudtak arról, hogy a mezőgazdasági vontató bűncselekményből származik.

Az ítélet tábla osztotta abban a VI. rendű vádlott védőjének álláspontját, hogy a tanú neve vallomása e tekintetben nem lehet a VI. rendű vádlottra terhelő és a többi tanú vallomása sem tartalmaz közvetlen bizonyítékot, hiszen a szóbeszéd - amire azok alapultak - nem tekinthető kétséget kizáró bizonyítéknak.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta, hogy a IV. rendű vádlott ténybeli vallomását miért fogadta el, és a VI. rendű vádlott ezt tagadó védekezését miért vetette el. E körben kifejtett álláspontját a másodfokú bíróság is osztotta.

Így a IV. rendű vádlott vallomása alapján megállapított tényállásból viszont a megfelelő következtetéseket levonva csak az állapítható meg, hogy a IV. és a VI.

rendű vádlott is tudott arról, hogy a mezőgazdasági vontató bűncselekményből származik. Ezt több körülmény is alátámasztotta:

1./ A mezőgazdasági vontató értéke. E körülmény értékelése során nem hagyható figyelmen kívül, hogy a VI. rendű vádlott apja mezőgazdasági gépek értékesítésével foglalkozik, nyilván a VI. rendű vádlott is rendelkezik annyi ismerettel, hogy tudja, hogy ez a mezőgazdasági vontatót jóval áron alul kínálták.

2./ Azt, hogy ez a mezőgazdasági vontató hol található, a VI. rendű vádlott közölte a IV. rendű vádlottal. Az igen értékes traktor egy elhagyatott úton az erdő mellett állt őrizetlenül, és a IV. rendű vádlottnak kellett arról meggyőződnie, hogy a gép ott van-e és rendben van-e. Nyilvánvaló, hogy ha valaki árul egy ilyen értékes mezőgazdasági vontatót, azt nem így tárolja, illetve ha az nem bűncselekményből származott volna, akkor nem lett volna szükség arra, hogy meggyőződjön a IV. rendű vádlott, hogy azzal minden rendben van-e mert azt az eladó, mint tulajdonos tudná, továbbá ha azt az eladó árulja, akkor azt nyilván nála kellett volna megtekinteni.

A VI. rendű vádlott volt aki a IV. rendű vádlottat a megadott helyre elküldte, mégpedig arra a helyre, ahová az eltulajdonításban részt vevő III. rendű vádlott elrejtette a traktort. Nyilvánvaló, hogy a VI. rendű vádlott attól a személytől szerezhetett információt a traktor feltalálási helyéről, aki azt ott elhelyezte, azaz aki az eltulajdonításban részt vett, vagy arról tudomással bírt.

Mindezekből a körülményekből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a IV. és VI. rendű vádlottnak tudnia kellett, hogy a mezőgazdasági vontatót nem a tulajdonos árulja, és az bűncselekményből származik. Ennek tudatában vagyoni haszon végett közreműködtek annak értékesítésében, elidegenítésében.

Bf.I.379/2012/9.

Ami a VI. rendű vádlott védőjének fellebbezés indokolásában írtakat illeti, a tényállás azon megállapítása, mely szerint téves megállapítás, hogy a traktor a VI. rendű vádlott rendelkezése alá került, az nem azt jelenti, hogy a VI. rendű vádlott birtokában volt, hanem azt, hogy tudta, hogy az hol található, így tudta a IV. rendű vádlottat megbízni azzal, hogy nézze meg a vontatót. Emellett az ítéletábra álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy akik a mezőgazdasági vontató felkutatásába bekapcsolódtak, azok különböző forrásokból, különböző helyszínről és tárolási helyről tettek vallomást, mert ezek különböző szóbeszédre alapultak.

Az nem vitás ugyanis, hogy a VI. rendű vádlott tudta, hogy hol van elhelyezve a traktor, hiszen az általa megjelölt helyen a IV. rendű vádlott azt meg is találta és ez a hely ugyanaz volt, ahol az eltulajdonítás után a III. rendű vádlott azt elhelyezte.

A VI. rendű vádlott védője név vallomásáról készült jelentés kapcsán sérelmezte a közvetlenség büntetőjogi alapelvét, amely már nem minősül büntetőjogi alapelvnek, azt a Be. már több helyen át is töri, de ennek a jelentés bizonyítékok köréből való kirekesztésének következtében nincs is jelentősége. A tanú neve tárgyalási nyilatkozata pedig szintén a szóbeszédre utal, így abból kétséget kizáró bizonyíték nem nyerhető.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a IV. és VI. rendű vádlottak bűnösségére megalapozottan következtetett.

A fentieken túl a VI. rendű vádlott védője sérelmezte azt is, hogy ugyanazon bizonyíték, azaz a IV. rendű vádlott vallomása, nem volt elengedő az V. rendű vádlott bűnösségének megállapításához, ugyanakkor elegendő volt a VI. rendű vádlott esetében.

E körben utal arra az ítéletábra, hogy az IV. és V. rendű vádlottak között fordított volt a helyzet, mint a VI. és a IV. rendű vádlottak között.

Az utóbbi esetben ugyanis a VI. rendű vádlott volt a kezdeményező, ő kereste meg a IV. rendű vádlottat és ő látta el azokkal az információkkal, amikből megalapozottan lehetett következtetni arra, hogy mind a ketten tudták, hogy a mezőgazdasági vontató bűncselekményből származik. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a VI. rendű vádlott előéletéből megállapíthatóan tőle egyáltalán nem idegen az ilyen jellegű bűncselekmény elkövetése, hiszen korábban orgazdaság büntette miatt felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték.

Ugyanakkor az V. rendű vádlottat a IV. rendű vádlott kereste meg és saját vallomása szerint sem mondott olyat az V. rendű vádlottnak, hogy a traktor bűncselekményből származik, hiszen a IV. rendű vádlott az eljárás során azt is tagadta, hogy ő erről tudomással bírt volna.

Az V. rendű vádlott esetében nem merültek fel azok a körülmények, amiből neki következtetni kellett volna arra, hogy a mezőgazdasági vontató bűncselekményből származik.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen nem lehetett azt kétséget kizáróan megállapítani, hogy az V. rendű vádlott tudta volna, látta volna, hogy a mezőgazdasági vontató hol van, milyen értékű, és az sem állapítható meg, hogy az V.

rendű vádlott a IV. rendű vádlotton kívül bárki mással a kapcsolatot felvette volna, hiszen azt maga a VI. rendű vádlott is tagadta.

Mindezekből következik, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte, hogy az V. rendű vádlott vonatkozásában nem áll rendelkezésre elegendő bizonyíték ahhoz, hogy kétséget kizáróan megállapítható legyen, hogy az V. rendű vádlott vagyoni haszon végett a mezőgazdasági gép elidegenítésében közreműködött volna úgy, hogy tisztában lett volna azzal, hogy az bűncselekményből származik. Ebből következően tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az V. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítékok hiányában felmentette.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság - figyelemmel az I., II. és III. rendű vádlottak teljes bűnösségre is kiterjedő vallomására is - amikor a megalapozott tényállás alapján I., II., III., IV. és VI. rendű vádlottak bűnösségére következtetett és cselekményüket a törvénynek megfelelően minősítette.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítése, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

Az ítélet tábla az I., II. és III. rendű vádlottak esetében a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást értékelte enyhítő körülményként. További enyhítő I., II., III. és IV. rendű vádlott esetében a büntetlen előélet, valamint I., II. és III. rendű vádlott esetében a megbánás, valamint a II. rendű vádlott esetében az egy kiskorú gyermek tartása.

A VI. rendű vádlott esetében a speciális bűnismétlés súlyosító körülménykénti értékelésénél helyesbíti a másodfokú bíróság az első fokú ítélet azon megállapítását, mely szerint súlyos testi sértés büntette miatt pénzbüntetést szabtak ki vele szemben, hiszen korábban helyesen orgazdaság büntette miatt felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték.

Bf.I.379/2012/9.

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a vádlottak javára enyhítő körülmény a jelentős sértetti közrehatás. A sértett magánfél neve amely nagy értékű mezőgazdasági gépek kereskedelmével foglalkozik, annak ellenére nem tett meg mindent e gépek megőrzése érdekében, hogy tudomással bírt arról, hogy bűncselekmény elkövetését tervezik a sérelmére. A hátsó kapun egy csavar eltávolításával be lehetett jutni a telephelyre, és az ott álló nagy értékű mezőgazdasági gépben benne volt az indító kulcs is.

Az így helyesbített és kiegészített bűnösségi körülmények mellett az ítélet tábla álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság tartamát tekintve a vádlottakkal szemben

arányos büntetést szabott ki, az megfelel a belső arányosság elvének is, annak súlyosítása egyik vádlott esetében sem indokolt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a fokozatosság elvét szem előtt tartva a büntetlen előéletű I., II., III., IV. rendű vádlottak vonatkozásában a büntetés célját a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőnek találta, e körben a különös méltánylást érdemlő körülményeket helyesen állapította meg, ahhoz az ítélőtábla álláspontja szerint hozzá tartozik a sértetti közrehatás is.

Nem tévedett, amikor I., II. rendű vádlott esetében a próbaidő tartamát a törvényi maximumban határozta meg, és arányos a lopást elkövető III. rendű vádlott vonatkozásában a négy évi próbaidő meghatározása. Ugyanakkor a IV. rendű vádlott tényleges cselekvőségét figyelembe véve, esetében a négy évi próbaidőt a belső arányosságra is figyelemmel, az ítélőtábla eltúlzottnak találta, ezért azt három évre enyhítette.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően járt el, amikor a vagyoni haszonszerzésre figyelemmel I., II., III. rendű vádlottakkal szemben pénzmellékbüntetést is alkalmazott.

Tévedett amikor ugyanezen indokokra figyelemmel a IV. és VI. rendű vádlottakkal szemben a kötelezően alkalmazandó pénzmellékbüntetést nem szabta ki, ezért az ítélőtábla a belső arányosságra és a jövedelmi viszonyokra is tekintettel a Btk. 64. § (1) bekezdés a) pontja és a (2) bekezdése alapján, a IV. rendű vádlottat 200.000,- forint, míg VI. rendű vádlottat 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre is ítélte. A Btk. 65. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett annak átváltoztatásáról meg nem fizetése esetén.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott vonatkozásában vagyonelkobzásról is rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte a vádlottakat egyetemlegesen a magánfél neve magánfél által előterjesztett polgári jogi igény, mint kártérítés megfizetésére. Ugyanakkor a kártérítés összege után az államot illető illeték meghatározásánál tévesen alkalmazta az illetéktörvényt. Nem vette figyelembe ugyanis, hogy az 1990. évi XCIII. számú törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a maximum eljárási illeték 900.000,- forint, így a másodfokú bíróság a VI. rendű vádlottat 900.000,- forint illeték megfizetésére kötelezte, míg I., II., III., IV. rendű vádlottak - akik mérsékelt illeték megfizetésére jogosultak - ebből az összegből 238.100,- forint erejéig egyetemlegesen kötelezettek a kerítési szabályokat is figyelembe véve.

Az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nyilvánvaló elírás folytán tévesen állapította meg az ítélet rendelkező részében az V. rendű vádlott őrizetének kezdő időpontját, mert az helyesen 2009. november 10.

Az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte kizárólag a II. és VI. rendű vádlottakat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére és tévesen helyezkedett arra az álláspontra, mely szerint a VI. rendű vádlott és védője által kezdeményezett szakértői vizsgálat díja kizárólag e vádlottat terheli, hiszen a szakértői megállapítások valamennyi vádlott vonatkozásában az ítéleti tényállás részét képezték. Erre figyelemmel az ítélőtábla megállapította, hogy a felmerült bűnügyi költségből a II. rendű vádlott 77.250,- forint, a IV. rendű vádlott 7.500,- forint, a VI. rendű vádlott 33.125,- forint, míg I., II., III., IV. és VI. rendű vádlottak egyetemlegesen 48.006,- forint bűnügyi költséget kötelesek viselni.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a VI. rendű vádlott és védője fellebbezését alaptalannak, míg az ügyészi fellebbezést részben alaposnak ítélve, az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálván a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési nyilvános ülésen a II. rendű vádlott védelmének díjával 12.000,- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítélőtábla a II. rendű vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2012. október 19. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserháti Ágota sk.
a tanács tagja

Bf.I.379/2012/9.

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.379/2012/9. számú ítélete és a Kecskemét i Törvényszék 9.B.65/2012/9. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2012. október 19. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.

a tanács elnöke